Greig Beck

FOSILA

versiunea în limba română

uncris

Există viaţă în alte lumi.
Dar nu este extraterestră.
Suntem noi privind înapoi din viitor.

~1~

Valea Neanderthal, Germania
Anul 48.000 î.e.n.

Drun era ameţit, pielea din partea de sus a corpului era jupuită şi sângera pe unde fusese arsă. Durerea era ca nici o alta pe care o mai avusese vreodată în trudnica şi lunga sa viaţă de treizeci de ani.

Avea nevoie de odihnă – trebuia să se ascundă – şi trebuia să găsească Peştera Spiritelor. Zile întregi, el şi tribul său ştiau de venirea unor străini ciudaţi pe teritoriul lor. Îşi îndemnase oamenii să-i ignore şi să aştepte până ce vor pleca mai departe, aşa cum o mai făcuseră de multe ori mai înainte. Dar Orlac cel furios, a reuşit să-i convingă pe tinerii războinici să le jefuiască bunurile şi să facă aşa încât toate celelalte triburi să afle că acest pământ aparţine lui Urdan.

Drun s-a împotrivit, dar nimeni nu a mai ascultat pe vechea căpetenie. Acum Orlak ducea lancea de conducător. Numai vocea sa mai era ascultată.

S-au furişat aproape de străini, la fel ca de oricare alt vânat. Erau doar doi, mici şi slabi. Ar fi trebuit să fie uşor – două omoruri rapide, după mintea lui Orlak.

Primul a fost Orlak, ca întotdeauna, conducându-şi tribul într-o năvală cu strigăte care i-au surprins pe cei doi vizitatori. Au aruncat sulițele în trupul alb al unuia, făcându-l să cadă la picioarele lor. Dar celălalt a fost iute şi nu a fugit cum se aşteptau. A întors spre ei un fel de unealtă mică care a strălucit în mâna sa. Imediat, cea mai mare parte a războinicilor au fost învăluiţi de flăcări şi lumină.

Drun a gemut la amintirea durerii produse de razele arzătoare – a fost ca şi cum s-ar fi uitat direct la marele bulgăre de foc arzător de pe cer. Încă îl mai dureau ochii. Orlak a fost din nou primul. Pur şi simplu a dispărut în razele de lumină care s-au revărsat din mâna străinului. Mulţi dintre Urdan au ars împreună cu noua lor căpetenie, urletele de frică fiind curmate pe măsură ce se transformau în cenuşă. Drun a scăpat fiind parţial acoperit de trupul unuia dintre tineri. Chiar şi aşa, dogoarea a fost cumplită şi i-a ars adânc carnea.

Bătrânul războinic, abia mai ţinându-se pe picioare, a văzut, în sfârşit, refugiul căutat. Era grota adâncă pe care o foloseau ca să prindă spiritele animalelor pe care voiau să le vâneze pictându-le imaginile. Chiar şi Drun a desenat bizoni, bivoli şi cea mai mare pradă dintre toate, uriaşul mamut.

S-a târât în adânc şi, cu preţiosul obiect pe care încă îl mai ţinea strâns în mână, s-a lăsat să cadă lângă peretele peşterii. S-a schimonosit când un alt val de durere i-a străbătut trupul. Câteva clipe a respirat adânc, încercând să se aşeze într-o poziţie mai confortabilă şi şi-a sprijinit capul de stânca udă şi rece. A ciulit urechea încercând să audă zgomotele unor urmăritori, sau al vreunui animal care-şi făcuse bârlogul în adâncul grotei. Nimic nu întrerupea susurul continuu al apei.

Drun a deschis pumnul ca să se uite la obiectul misterios. Atunci căzuse chiar lângă vizitatorul prăbuşit la pământ... şi dincolo de el zăcea lucrul acesta frumos şi strălucitor, tare ca o piatră, dar necrezut de şlefuit şi neted. Acum, că îl privea îndeaproape, putea vedea că înăuntrul lui era ceva strălucitor. Ceva ca focul.

L-a ţinut în palma deschisă, apăsând şi mângâindu-l cu degetul bont. Instantaneu o rază de lumină a ţâşnit din capătul mai subţiat, lovind tavanul peşterii. Au căzut pietre, s-a ridicat praful, iar slaba urmă de lumină ce se strecura din exterior a dispărut.

Drun a ţipat, strângând în mână obiectul. Înainte ca praful să se aşeze, a ştiut că e prins în capcană. A ţipat din nou, dar ecoul vocii sale era absolut. Era îngropat aici. A început să plângă; îi părea rău pentru sine însuşi, pentru fraţii săi războinici morţi. Şi îi părea rău pentru că n-a fost destul de tare ca să-l oprească pe Orlak să se războiască cu vizitatorii străini.

S-a culcat pe spate, fără să-i pese că apa picura pe părul lui încâlcit. Drun a închis ochii şi şi-a lăsat mintea să hălăduiască, să-l ducă departe de întuneric şi durere. Visa la tinereţea sa, la femeia lui, la vânătoarea din zilele calde şi însorite de primăvară. Răsuflă adânc, adânc, pentru ultima oară.

Apa continua să picure peste el.

~2~

Valea Neanderthal, Germania
În Prezent

— E ceva acolo.

Klaus Hofman a luminat cu lanterna peretele grotei, mişcând-o încet înainte şi înapoi, pentru ca raza să cadă din unghiuri diferite. A simţit, decât auzit, cum Doris s-a târât mai aproape. O pufnitură în întuneric l-a făcut să înţeleagă că dezinteresul ei era maxim.

— Uite, Uite!

A tras-o de mânecă şi, în timp ce se ghemuia să-i facă loc, a împins-o înainte.

— *Ow*!

Doris şi-a retras braţul din strânsoarea lui. Crezuse că prietena sa a fost măcar puţin interesată să intre în peşteră. De atâtea ori în ultimele luni păruse ca vrăjită de poveştile sale despre aventurile speologice. Poate că interesul ei a fost doar de faţadă, sau poate era interesată doar de poveşti cu peşteri, intratul efectiv în subteran fiind cu totul altceva.

— Nu văd nimic. E prea întuneric – spuse ea privind departe, în interiorul grotei.

Klaus a mormăit iritat şi a tras-o din nou de mânecă.

— Aici... nu te uita la stâncă, uite-te în ea. E depunere de calcar prin evaporarea apei... e ceţos, dar încă se poate vedea prin el.

Ea şi-a îndoit braţele, s-a întins înainte şi a dat capul pe spate. Dar după câteva secunde a dat încet din cap.

— Nu, nimic.

Klaus a gemut frustrat, apoi i-a venit o idee. A scos din jachetă sticla sa de apă, a deschis-o şi a stropit lichidul pe peretele grotei. Calcarul neted a început să strălucească precum ceara. S-a aşezat în fund, zâmbind.

— Este nevoie a zeci de mii de ani de picurare a apei ca să acopere ceva cu particule micro-minerale care se întăresc într-un strat translucid. Este echivalentul geologic al capturării insectelor în răşină.

Flaus a schimbat din nou unghiul razei de lumină.

— Mda, pot vedea în interior – hmm – chestia asta e ciudată.

Doris a strâmbat din nas, dar s-a ghemuit în spatele lui.

— Mi se pare ceva minunat.

Klaus a mai stropit puţină apă.

— Este un om? Pare oarecum deformat.

Doris s-a ridicat în picioare, dar şi-a orientat şi ea lumina lanternei spre piatra udă.

— Vrei să spui că *a fost*. Nu, nu cred că e deformat. Judecând după grosimea stratului de acoperire, aş zice că se află aici de cel puţin 40.000 ani, poate chiar 60.000.

Klaus s-a întins aproape să atingă cu nasul suprafaţa netedă a pietrei.

— Nu e deformat mai degrabă e un proto-uman... probabil un neanderthal.

A luminat cu lanterna pereţii şi tavanul peşterii apoi faţa lui Doris.

— Gaura prin care am intrat a deschis peştera cu numai câteva zile în urmă şi până acum, serviciile de urgenţă i-au ţinut pe toţi la distanţă. Probabil suntem primii oameni care punem piciorul aici după zeci de mii de ani.

Şi-a ridicat sprâncenele teatral, dar ea a dat doar din cap fără entuziasm.

Klaus a ridicat din umeri, încă simţind fiorul de emoţie. S-a dat iar aproape, inhalând mirosul pietrei vechi. Din spatele lui s-a auzit un pocnet metalic, urmat de o scânteie de lumină.

— Doris... te ţii de glume... fumezi?!

Ea l-a pironit cu ţigara întinsă precum un mic pistol strălucitor.

— Sunt agitată. Ştii că fumez când sunt agitată. Sunt agitată, înfrigurată, înfometată... şi excitată.

Şi-a ridicat nasul în aer, dar îl privea cu coada ochiului. Klaus a pufnit. Ştia că atunci când îşi ridică nasul cârn înseamnă că doreşte ceva de la el. În mod normal, ea obţinea ceea ce dorea, dar de data aceasta, atenţia lui rămânea concentrată deasupra şoldurilor ei.

— Tu fumezi când eşti nervoasă, fericită, pilită, tristă... recunoaşte Doris, tu fumezi tot timpul. Arată niţel respect; probabil că în grota asta n-au mai intrat oameni de vreo 50.000 ani... şi n-ai vrea să nu mai scuturi scrumul peste tot?

— Şi tu eşti fumător, domnule cel-mai-tare-din-parcare. De altfel, cine se poate plânge... el?

Arătă cu degetul spre silueta prinsă în piatră; şi-a pus ţigara între buze şi a aruncat o privire la ceasul antiacvatic Seiko de la încheietura mâinii.

Klaus a ignorat-o, uitându-se din nou la trupul încastrat.

— Poate... şi doar ca idee, ar putea fi o *ea*. Trebuie să săpăm – pare a fi foarte veche, iar dacă este o fosilă bine prezervată, aşa cum cred eu, ar putea valora câteva mii. Iar fumul s-ar putea să o afecteze.

— Câteva mii.

Klaus o auzi repetând încetişor cuvântul, apoi a auzit zgomotul făcut de picior râcâind ceva pe solul peşterii.

— Sigur, colecţionarii plătesc o avere pentru aşa ceva. Ar plăti chiar şi numai bucăţele din asta. Trebuie să aducem nişte scule şi să tăiem înainte ca şi altcineva să găsească grota asta.

Doris s-a înghesuit în spatele lui.

— Bună ideea, – apoi arătă spre ceva anume – uite, cred că acolo, înăuntru, este o lumină.

— Hmm, e probabil o reflexie, sau un opal. L-ar putea face încă şi mai valoros.

~3~

Noul Berlin, Euronesia

Anul 50.000 e.n.

— Haide, haide, haide!

Jax lovea în spinarea fiecărui soldat în timp ce aceştia treceau alergând pe lângă el – douăzeci dintre cei mai buni – selecţionaţi genetic pentru a fi luptători profesionişti, solizi, duri şi fără frică. *Curăţitori* de zonă, *commando*, *terminatori*; puteau fi numiţi în toate felurile, dar ei îşi executau misiunea; cu cât mai grea şi mai dură, cu atât mai bine. Jax avea pregătită chermeza sa războinică, iar ei erau gata să tăbăcească nişte cururi.

Portalul a pâlpâit în timp ce ei se aliniau pe o latură, aşteptând inspecţia finală. Armuri nanometrice ce acoperea muşchii tari ca fierul, bombe cu fuziune, săgeţi magnetice ucigaşe şi pistoale laser cu destulă putere încât să prăjească un întreg cvartal de oraş. A înaintat în lungul liniei, dând din cap către fiecare. Toţi îşi ţineau privirea drept înainte. Şi-a strâns pumnii, apoi s-a întors cu faţa către ei.

— Noi suntem *ciocanul*, iar ei sunt *nicovala*. Când noi lovim, ei cad. Noi nu vom cădea... nu putem să cădem.

Şi-a ridicat pumnul în aer şi bărbia spre înainte.

— Tot ce întâlnim... moare!

Jax dădu să plece, dar s-a oprit. S-a întors înapoi şi a urlat:

— NU... VĂ... AUD!

Ca un singur om, întreaga unitate şi-a strigat răspunsul:

— Tot ce întâlnim, moare!

Comandantul unităţii zâmbi fără veselie.

— Al dracului de adevărat!

Apoi se întoarse către portalul strălucitor.

— Hai să prăjim nişte Gimpi!

Cu spatele spre ei, a aşteptat ca portalul să se deschidă pe deplin şi să se autosetezе. Zona în care urmau să pătrundă era periculoasă. Gimpii au evoluat, s-au schimbat, au devenit mai isteţi şi mult mai mortali.

Jax era ofiţer superior aflat la comanda unei unităţi-de-curăţire de elită şi era neînfricat. Ştia că oamenii lui l-ar fi urmat şi în iad dacă trebuia... şi asta era bine, pentru că acolo unde se duceau erau diavoli. Gimpi, monştri preistorici de necrezut.

A inspirat adânc şi a rememorat modul cum au ajuns în această situaţie. Buzele au schiţat un blestem tăcut; blestemaţii de ofiţeri ştiinţifici şi abordarea lor lipsită de voinţă în toate domeniile. Îi făceau scârbă recomandările lor către nivelele de comandă: nu trebuie să luăm Curăţitori în salturi; Gimpii se tem de noi mai mult decât ne temem noi de ei; trebuie să întindem mâna în semn de pace. *Ha*! se gândi cu oarecare motivare, *întinde mâna în semn de pace şi e ca şi pierdută*. Aşa cum o păţise unitatea ştiinţifică... iarăşi.

A pufnit atunci când şi-a verificat bateriile pistolului-laser[1]. Gilbred, viermele ăsta, şi colegul său atoateştiitor Hndoy... acum decedat. A rememorat scuzele firave invocate de unul dintre oameni întors din expediţie şi care tremura ca frunza.

Îşi privi cronometrul. Sincronizatoarele portalului au identificat destinaţia şi a început numărătoarea inversă.

30... 29... 28... 27...

---

[1] În textul original: *burner* – arzător.

Au fost în multe misiuni. Au incendiat, interogat şi torturat în timp ce-şi croiau drum printr-o grămadă de găuri de iad primordiale până ce au ajuns la acest stadiu. Acum, totul fusese dat peste cap în această ultimă zonă de salt.

În aşteptarea stabilizării portalului, şi-a lăsat mintea să rătăcească prin evenimentele din ultimele zile. La Gilbred şi la prima sa reîntoarcere.

# # #

Jax a răcnit în faţa ofiţerului ştiinţific.

— L-ai pierdut, fir-ai al dracu'? Aţi fost atacaţi de Gimpi, i-aţi lăsat să se strecoare până lângă voi şi l-au ucis cu suliţa pe camaradul tău. Şi i-ai mai lăsat să-i ia şi nenorocitul de *pistol-laser*?

Făcu câţiva paşi, cu fălcile încleştate, după care s-a întors înapoi.

— Mi-ai bătut la cap soldaţii să nu calce nici măcar pe un gândac, dar în panica oarbă ce te-a cuprins ai prăjit zece Gimpi. Ai idee ce fel de probleme va provoca acest fapt? Ei?

Gilbred a scâncit ceva neinteligibil. Jax a trecut pe lângă ofiţerul ştiinţific, cu buzele strânse de furie. S-a oprit în spatele său şi s-a aplecat până ce aproape i-a atins ceafa.

— Dacă i-ai lăsat trupul acolo, să fiu al naibii dacă n-am să mă asigur că vei petrece o săptămână în camera durerii... sub supravegherea mea personală.

Jax şi-a îndreptat ţinuta, cu mâinile la spate şi bărbia ridicată.

— Oare de ce voi tipii de la ştiinţific aveţi impresia că ştiţi cum e mai bine?

Gilbert a dat din cap.

— Ştiam că gimpii sunt în zonă, dar mai înainte fuseseră atât de docili... nu ne-am gândit că...

Vocea sa, deja cu note înalte şi potopită de frică, s-a *rupt* când Jax s-a întors, cu chipul brăzdat de cutele adânci ale unei încruntări teribile.

Gilbert a plecat capul, dar Jax a zâmbit şi l-a bătut pe umăr.

— Nu te-ai gândit. Nu-ţi fă griji. Asta e treaba noastră... şi de acea vă spunem că trebuie să vă însoţim în fiecare salt. Dar voi ştiţi mai bine, a mârâit. Da, voi, tipii deştepţi, ştiţi întotdeauna ce e mai bine.

Gilbert a ridicat capul.

— Vă pot arăta unde...

Vocea lui Jax a detunat atât de tare încât Gilbert aproape că a căzut în scaun.

— Leagă dracului căţeaua! Ai făcut destule!

Apoi răsuflă zgomotos.

— Pistoalele-laser nu se corodează, erodează sau defectează – aşa le-am proiectat noi. Scula asta va fi operaţională timp de in sfert de milion de ani.

Oftă punându-şi ambele mâini pe umerii înguşti ai lui Gilbred, şi se aplecă aproape de urechea lui.

— Ai idee ce se va întâmpla dacă Gimpii capătă această tehnologie? Data viitoare când vom ateriza peste ei ne vor prăji.

Jax s-a îndepărtat de el, apoi l-a ocolit, venind în faţa sa.

— Trebuie să-l găsim.

Se opri, uitându-se la omul ce tremura.

— *Tu* trebuie să-l găseşti. Nu ne putem întoarce de două ori în aceeaşi zonă, deci *tu* trebuie să localizezi urmele radiaţiei de xenon ale pistolului-laser şi apoi să o urmezi înapoi până la locul şi timpul evenimentului. Dă-mi un loc şi o dată, şi-l vom recupera noi singuri.

Vocea lui Jax deveni catifelată.

— Totuşi, te avertizez. Asigură-te că eşti precis. Deschiderea acestor portaluri costă o mică avere, aşa că ar fi bine să-l găsim înainte ca să afle generalul... sau totul o să se spargă în capul tău.

# # #

Cronometrul a indicat că urme ale radiaţiei unice au apărut la multe milenii după ce Gilbred şi-a pierdut arma, şi într-un timp care le era potrivnic pentru vizitare. Iar ca o complicaţie, existau mai multe urme de radiaţii. Cine ştie cum, pistolul-laser a contaminat obiectele din jurul său cu particule de xenon, iar acum acestea erau risipite pe o arie largă.. Jax şi echipa sa a trebuit să verifice fiecare blestemăţie în parte.

Echipa sa de *Curăţire* era una bună – dură şi brutală, toţi soldaţi profesionişti ai saltului în zonă. Jax ştia că era necesar să fie aşa. Venirea în acest tip de zonă nu era recomandată. Era prea periculos. Gimpii evoluaseră o inteligenţă de bază, o isteţime de vânători care se adăuga puterii lor musculare monstruoase.

Jax a trecut primul prin portal. A păşit în spaţiul întunecat, amintindu-şi în ultima clipă să-şi coboare viziera. Aerul era viciat, iar gazele i-ar fi *terminat* repede plămânii. Numai giganticii Gimpi, cu primitivele alea respiratorii enorme, puteau absorbi amestecul primordial de gaze.

Privi în jur. *Atât de al dracului de mare*, se gândi. Chiar dacă era un războinic veteran tăbăcit în lupte, aceste creaturi îl speriau teribil. Fiecare era de trei ori mai înalt decât cel mai înalt om, şi majoritatea Gimpilor îi puteau sfâşia pur şi simplu în bucăţi.

Jax şi-a rotit degetul prin aer şi toată echipa a început cercetările. Existau vestigii de radiaţii familiare, dar slabe – pistolul-laser *a fost* aici. Echipa sa a efectuat examinările, au sondat şi a cercetat peste tot de-a latul spaţiului unde fusese detectată urma iniţială.

Le-a luat doar câteva minute ca să se întoarcă. Nimic la contactul vizual, nimic pe scanere. Arcad, liderul echipei de *Curăţitori*, a ridicat din umeri.

— Aici nu e nimic. Se poate să fi fost cândva, dar nu acum. Ce vrei să facem?

Jax a meditat un moment.

— Extindeţi zona de căutare. Dacă nu e aici, vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu el. Să facem o cercetare rapidă în zonele exterioare.

— În zonele exterioare? s-a mirat Arcad. Sunt indicaţii că-s locuite.

— Aşa este soldat... şi de aceea suntem plătiţi atât de bine.

Jax se apropie de intrarea spaţiului larg şi încremeni, ridicând o mână la auzul unui sunet din exterior. Atât el cât şi echipa stăteau nemişcaţi.

Arcad s-a dat mai aproape.

— Mergem sau nu?

Privi peste umăr la portalul ce licărea în întunecimea din spatele lor.

Jax ţinea mâna sus şi aştepta ascultând. Puse urechea la intrare, apoi a dat din cap.

— Nimic.

Apoi se întoarse pe jumătate către adjunctul său.

— Nici mie nu-mi place, dar am venit aici ca să facem o treabă. Aşa că... o facem.

Trase spre el de bariera masivă. S-a deschis cu uşurinţă, doar cu un uşor vaier de protest. Jax a trecut primul urmat de restul echipe. El era cel mai experimentat *Curăţitor* din Euronesia şi imediat ce s-a orientat singur a ştiut că acolo era pericol. Mai degrabă a simţit decât văzut Gimpul care a apărut lângă el. Sunetul care a izbucnit din întuneric i-a făcut pe toţi să-şi acopere urechile şi să fugă. Fălcile bestiei enorme erau deschise, un cerc aproape perfect, cu colţi uriaşi prin care se strecura urletul care îi izbise precum o forţă fizică.

Când Gimpul şi-a ridicat braţul colosal, Jax nu a aşteptat să vadă dacă ţinea ceva periculos, ci şi-a ridicat pistolul-laser, setat pe rază largă şi a tras. Bestia s-a cutremurat o clipă sau două atunci când l-a lovit raza, răcnetul lui terifiant încetând odată ce s-a dezintegrat.

— Fir'ar dracu'al dracului!

N-a avut de ales. Fuseseră reticenţi referitor la eliminarea Gimpilor din această zonă datorită legăturilor lor sociale strânse. Acum era prea târziu.

— Trebuie să ne mişcăm rapid. Faceţi-mi o căutare amănunţită, şi hai să ne cărăm naibii de-aici.

Se burzului. Cretinii de acasă ar face bine să-i găsească data viitoare zona corectă, altfel el personal îi va da ca haleală Gimpilor.

Le-a trebuit doar câteva minute ca să confirme că nu era nici o urmă a pistolului-laser lipsă. Jax şi-a adunat echipa înapoi la portal, aruncând o ultimă privire prinprejur. Închise intrarea, după ce s-a asigurat că nu a lăsat în urmă nici o urmă a echipei sale. Celelalte creaturi vor găsi destul de repede rămăşiţele bestiei gigantice, dar atât timp cât echipa nu se mai afla acolo, Gimpii nu vor avea nici un indiciu. Primitivi, se gândi. Dar nici pistolul-laser. Risipă aiurea de timp. A păşit înapoi prin portalul sclipitor care s-a închis imediat în urma sa. Împrejurimile s-au liniştit repede, iar liniştea s-a reinstaurat.

~4~

Berlin, Germania
În prezent

Monroe îşi bău berea şi se uită la Raptor, adjunctul său la comandă, cum îl dobora pe individ peste genunchi, coloana vertebrală pocnindu-i ca o creangă de copac, şi-i lasă trupul cuprins de convulsii să alunece pe podea. Monroe ştia că lui Raptor puţin îi păsa dacă oponentul său nu va mai merge niciodată, sau dacă va muri chiar acum la picioarele sale. De altfel, nici Monroe nu-şi bătea capul cu această problemă.

Adversarul lui Raptor a fost masiv, musculos şi ştia să dea un pumn. Probabil că la vremea sa câştigase destule încăierări. În clipa când Monroe şi Raptor au intrat pe uşă, imbecilul s-a holbat la ei măsurându-i, apoi, spre deliciul amicilor lui de pileală, s-a proptit în faţa lor. Monroe i-a spus să facă paşi, dar ţărănoiul nu şi-a băgat minţile-n cap. Raptor, care se afla chiar în faţa acestuia, i-a plasat un upercut distrugător sub bărbie... şi aşa s-a terminat ultima greşeală a musculosului.

Monroe a rânjit dând din cap, cu ochii la Raptor care stătea înfipt ca un colos, privind în jurul barului – părul scurt, blond, ochi de un albastru pal şi atât de luminoşi încât păreau extratereştri. Amândoi aveau 1,90 m şi erau solizi precum fierul datorită antrenamentului din forţele speciale. Dar, în timp ce Monroe era atletic, cu membre lungi, Raptor era un buldozer uman. Apoi, Monroe a întors capul spre cei din bar. Nimeni nu se uita la cei doi oameni. Violenţa brutală dar eficientă a lui Raptor îi făcuseră invizibili.

Buzunarul lui Monroe a bâzâit, făcându-l să se încrunte. Primea extrem de rar un apel în timpul liber. El şi echipa sa aparţineau unei unităţi militare interne numită simplu *Apărarea*. Acţionau numai la ordinele emise de câţiva generali, şi a preşedintelui însuşi –

ei nu existau până ce nu era nevoie de ei. Scoase aparatul din buzunar. Se gândi că se-ntâmplă ceva important. Citi mesajul: POSIBILĂ INCURSIUNE NT.

NT.

Non Terestră.

Pocni din degete şi se îndreptă spre uşă. Raptor l-a urmat, dar s-a oprit la uşă şi privi înapoi. Nimeni nu a ridicat privirea, de parcă băutura din paharele lor era cel mai important lucru din lume.

# # #

— Numele victimei este Doris Sömmer – cel puţin noi credem că este ea.

Sergent Artur Amos îl conducea pe detectivul şef Ed Heisen de la Kripo – Kriminalpolizei – prin holul apartamentului întunecos şi infect.

— Pe baza datelor de pe permisul de conducere, avem o femeie de 26 ani, aproximativ 1,70 înălţime. Dar... amprentele sunt distruse, greutatea este necunoscută, culoarea părului şi a ochilor de asemenea necunoscute.

— Necunoscute? Parcă am înţeles că ai un cadavru.

Heisen l-a urmat pe poliţistul mai în vârstă, închizând parţial ochii în încercarea de a-şi adapta vederea la semiobscuritate.

Amos s-a întors pe jumătate şi a ridicat din umeri.

— Mda.

I-a înmânat lui Heisen o foaie de hârtie ce conţinea câteva informaţii de bază şi o copie a permisului de conducere al fetei. Fotografia mică arăta o tânără în formă uitându-se drept în aparatul foto.

— Alte urme? a întrebat Heisen citind pagina.

— Cu milioanele, a replicat un poliţist mărunţel.

Amos s-a oprit lângă uşa ce dădea într-o cameră inundată de lumina lămpilor de halogen şi cu câteva siluete în costume biohazard albe. Apoi a continuat să citească din carnetul său.

— Urma unei benzi metalice pe cel de-al patrulea deget indică o posibilă logodnă, dar diamantul a dispărut şi mai sunt dovezi că ea se afla împreună cu cineva. Aşa că încă mai căutăm urme.

A pufnit, dându-se deoparte.

— Şi... mda, şi noi am crezut că avem şi un cadavru, arătă Amos cu pixul.

Heisen a trecut pe lângă el şi a privit în jos. Pe mochetă era o formă din cenuşă, aproape prea perfectă în detalii. Nu ştia ce să facă: să râdă sau să fugă ţipând, afară din cameră.

— Cristoase! Ce-au folosit, flacără de acetilenă?

Trupul, sau cea ce fusese cândva un trup, era doar un strat subţire de cenuşă grimaronie de forma unui corp ce ţinea o mână ridicată, fie încercând să pareze o lovitură, fie apărându-şi ochii de ceva.

Amos a arătat din nou cu pixul.

— N-avem nici o idee ce a putut provoca aşa ceva. Dar indiferent ce... a fost a dracului de fierbinte. Credem că inelul...

Se aplecă înainte, arătând o zonă întunecată la capătul startului de cenuşă de pe mochetă

— ...a avut un diamant. Bine, asta credem noi că a fost, pentru că băieţii de la laborator îmi spun că acolo este o mică urmă de cenuşă de carbon mineralizat mai densă decât restul.

Amos îl privi pe Heisen.

— Ai idee ce temperatură e necesară pentru a provoca arderea unui diamant?

— Nici măcar nu ştiam că pot arde.

— Nici eu, dar am aflat. În mod normal este nevoie de circa 1.500^0 C. Dar asta trebuie să fi fost chiar mai mare şi mai rapidă, pentru că dacă îl încălzeşti prea încet pe *cel-mai-bun-prieten-al-fetelor*, acesta explodează.

— Incredibil.

Heisen se lăsă pe vine alături de Amos.

Poliţistul arătă cu pixul prin încăpere.

— Acesta-i un nimic; aruncă o privire, detectivule. Nimic altceva nu e ars. Temperatura ridicată a fost doar aici, chiar pe ea şi doar pe ea, timp de câteva secunde, după care – miraculos – a dispărut.

Heisen a mormăit privind în sus – tavanul nu era afectat.

— Bine, nu a fost un aruncător de flăcări. Ar fi ars plasticul de deasupra, sau ar fi lăsat măcar o urmă extrem de vizibilă.

Pufni pe nări. Era un miros ciudat, dar nu duhoarea grasă care era de aşteptat când un cadavru a fost ars. Mai văzuse oameni arşi şi era o realitate că John sau Jane[2] Doe conţineau un procentaj substanţial de grăsime, mai mare în cazul femeilor. Chiar şi o femeie sănătoasă, atletică, tot avea cam 10% grăsime corporală – acărei ardere ar fi trebuit să umple camera cu fum gras şi mireasmă de porc prăjit. În loc de aşa ceva, nu era nimic decât un puternic miros metalic.

Heisen şi-a ţuguiat buzele gândindu-se o clipă, apoi a pocnit din degete.

— Microunde.

— Ha? se uită Amos la el ca şi cum tocmai ar fi început să vorbească în altă limbă.

---

[2] John Doe / Jane Doe – nume uzuale pentru desemnarea victimelor neidentificate.

— Microunde. Ştii, ca cele din cuptorul cu microunde. Am citit că militarii lucrează la un fel de dispozitiv care transmite unde care să prăjească de la interior spre exterior, lăsând clădirile intacte.

Expresia lui Amos nu s-a relaxat, dar a clătinat din cap cu o juma' de grad şi a ridicat o sprânceană.

— Radiaţii? Nişte căcaturi de mi-cro-unde de-ale Armatei? Asta e deducţia ta, detectivule?

Heisen ridică uşor din umeri.

— De ce nu?

Dar nu credea cu adevărat în această ipoteză. Citise şi că aceste dispozitive erau de mărimea unui frigider profesional – ceva ce nu prea putea fi cărat până la etajul întâi al unui bloc de locuinţe de închiriat, folosit la arderea unei tinere, şi apoi scos pe furiş sub poala hainei pe uşa din spate.

Când Amos s-a întors să vorbească cu doi poliţişti în uniformă, Heisen s-a uitat din nou la silueta de pe jos, încercând să-şi imagineze cum stătea fata înainte de a cădea sau de a fi trântită la podea. Un braţ era ridicat, ca şi cum l-ar fi avut peste faţă în momentul morţii, încercând poate să se apere de ceea ce a ucis-o.

Heisen a încercat să se răsucească el însuşi în poziţia corectă. Cu picioarele depărtate, un braţ depărtat şi celălalt peste faţă. Privi către o uşă aflată ce da în partea cealaltă a apartamentului. Deci ea a stat cu faţa către acea încăpere. Indiferent ce a ucis-o, de acolo a venit. Uşa era închisă.

Un brânci din spate era cât p-aici să-l trântească la podea. Se întoarse... ca să vadă cum năvălesc în cameră şase indivizi masivi, echipaţi în combinezoane negre – cinci bărbaţi şi o femeie, cu nişte feţe atât de dure încât puteau îndoi o uşă de oţel.

Unul a început să dea ordine calm şi, imediat, grupul s-a răspândit, unii cu nişte aparate ciudate, restul apropiindu-se de băieţii în costume hazmat cărora le luară rapoartele din mâini. Heisen a observat armele puternice din tocurile de la coapsă.

— Hei, da' voi cine mama dracului sunteţi? se năpusti Amos dând din mâini şi flancat de doi poliţişti tineri. Bătrânul poliţist l-a înhăţat de braţ pe unul dintre oameni. Reacţia a fost imediată şi îngrijorătoare – ca un fulger. Mâna lui Amos a fost apucată cu duritate şi răsucită. Acesta a ţipat, iar cei doi poliţişti au dat să scoată armele. Însă, înainte de a apuca măcar să pună mâna pe ele, cinci arme erau aţintite asupra lor. Tinerii au încremenit; în spatele lor, tehnicienii erau nemişcaţi. Ochii tuturor s-au îndreptat spre Amos.

Heisen a recunoscut armele – Heckler & Koch USP Tactical. Ceea ce i-a atras atenţia a fost gura ţevii cu profil poligonal şi dispozitive de ochire mai înalte pentru a permite

utilizarea amortizorului. Aveau şi montură pentru aparatul de ochire cu laser – aceasta nu era dotarea standard, nici măcar pentru *Kommando Spezialkräfte*[3].

— Dă-i drumul, a ordonat încet liderul.

Amos a fost eliberat şi-şi freca mâna uitându-se ca şi cum nu se putea hotărî dacă să plece sau să-şi scoată arma. Liderul, singurul care nici nu s-a obosit să-şi scoată arma, a atins ceva din ureche şi a spus câteva cuvinte. Telefonul poliţistului a început să sune.

— Răspunde, i-a spus lui Amos.

Heisen se uita cum Amos, ţinându-şi ochii pe tipul solid, şi-a scos telefonul şi l-a dus la ureche.

— Amos, şi a ascultat cu sprâncenele încruntate.

Apoi l-a închis şi s-a întors spre oamenii lui.

— Calm; a fost şeful. De fapt, cel din vârful ierarhiei.

Ase întoarse frecându-şi bărbia.

— Să-i lăsăm pe aceşti... agenţi... să arunce o privire... şi să le acordăm tot ajutorul de care au nevoie.

Apoi s-a întors cu faţa spre cel despre care presupunea că este la comandă.

— Cum te numeşti? l-a întrebat Amos cu bărbia-n piept, aşteptând.

Dar a fost împins deoparte, iar „agenţii" şi-au văzut de treaba lor. Heisen s-a dat aproape de Amos.

— Cine dracu sunt ăştia?

— De la *Apărare*, a ridicat din umeri Amos şi a dat să plece.

— Cum? Ce *Apărare* – Armata, Marina, *Spezialkräfte*, Securitatea Naţională, cine? se propti Heisen în faţa lui Amos.

Acesta a făcut un semn cu mâna către agenţi.

— N-ai decât să afli.

Heisen îşi afişă cel mai dezarmant zâmbet al său şi se apropie de femeie.

— Salut, sunt...

— *Fuck off*!

— Mulţumesc.

Se dădu lângă perete, hotărându-se să privească doar. Se părea că cei de la *Apărare* nu voiau să-i împărtăşească nimic. Mai putea încerca, poate cerşind vreo informaţie, sau îşi putea face singur treaba. Se îndepărtă de zid, ştiind că are la dispoziţie doar câteva minute înainte ca tipii, cine or fi ei, să-i dea pe toţi afară. Dacă voia răspunsuri, trebuia să le obţină singur... repede.

Trecu pe lângă cei de la criminalistică care, în genunchi, cercetau şi ridicau fragmente minuscule de dovezi de pe mochetă. Din mers, a luat o mănuşă de plastic din una

[3] KSK Kommando Spezialkräfte – unitate de elită/forţe speciale militare din Bundeswehr (Armata Germană).

dintre cutiile lor, fără să şi-o pună pe mână. Se apropie de uşa închisă către care victima dezintegrată stătea cu faţa şi i-a încercat mânerul. Încuiată.

Din spatele său, Amos a confirmat ceea ce acum era evident.

— Încuiată şi blocată de tot, la fel ca şi uşa din partea cealaltă – încă nu am intrat înăuntru pentru că proprietarul nu are cheie. Aşteptăm să vină un lăcătuş. Şi, înainte ca să întrebi, am introdus deja o cameră tv flexibilă, dar n-am văzut nimic. Aşa că... aşteptăm.

Heisen a făcut un pas înapoi, s-a uitat în jurul camerei vechi, apoi a pipăit deasupra tocului uşii.

— Am făcut deja asta, spuse Amos. Blocată şi nici o cheie ascunsă. Ar fi fost prea uşor, nu-i aşa?

— Poate că-i încuiată din interior? i se adresă Heisen peste umăr. Mulţam, Amos; încerc şi pe partea cealaltă.

N-a mai aşteptat replica, şi s-a strecurat pe lângă poliţist într-un hol îngust, pe care a înaintat până ce a ajuns la o uşă presupusă a fi ieşirea din spate a camerei în care tocmai a încercat să intre. Folosind din nou mănuşa, a încercat mânerul – se mişca, dar uşa rămânea blocată. Cercetă canaturile – de data aceasta păreau mai slăbite – lemnul era vechi şi afectat de igrasie.

Heisen a introdu-s mâna sub haină, a desfăcut cureluşa de la tocul armei şi şi-a lipit urechea de uşă. Deşi Amos îi spusese că au verificat interiorul cu o cameră video flexibilă, el ştia din experienţă că dacă cineva voia să se ascundă, se putea piti chiar şi într-o nenorocită de valiză.

Heisen şi-a lăsat revolverul să-i atârne sub braţ şi şi-a proptit umărul în uşă. Un picior l-a sprijinit pe peretele opus al holului şi a împins din ce în ce mai tare până ce lemnul a pârâit uşor când zăvor broaştei a ieşit din locaşul său aflat în cavitatea putredă. A deschis încet uşa şi a păşit înăuntru. Simţi din nou mirosul acela ciudat, dat mai puternic – ca la un scurt-circuit electric. În minte i-a venit imediat cuvântul ozon.

Se feri repede din dreptul cadrului luminos al uşii – cea mai bună poziţie care te făcea o ţintă uşoară. A aşteptat ca ochii să i se adapteze la întuneric, şi, treptat, a descoperit grămezile de haine murdare, ambalaje de alimente şi alte gunoaie de felul acesta. Singurul sunet care se auzea provenea de la echipa de specialişti aflaţi de cealaltă parte a uşii.

Heisen a rămas nemişcat, rotindu-şi doar privirea prin cameră. Lângă perete era o pereche de adidaşi noi, cu nişte şosete curate în ei – care făceau notă discordantă cu harababura mizeră din jur. Pe o masă erau un lănţişor de aur cu medalion, un portofel Yves Saint Laurent deschis şi cu câteva carduri în el, un ceas de mână acvatic Seiko, foarte scump. Deci nu a fost un hoţ. Doar dacă nu cumva ceea ce a luat era ceva complet diferit.

Heisen privi în jur, mormăind. Ceva nu se potrivea. Întreg blocul de apartamente de închiriat nu era decât un fel de budă mirositoare. Imaginea fetei, drăguţă, sănătoasă, adidaşii scumpi şi obiectele personale – pur şi simplu nu se potriveau.

Într-un târziu, Heisen a înaintat spre mijlocul camerei şi şi-a pus pistolul la loc în toc. Ce nu era în regulă în această imagine? Îşi ţuguie buza de jos şi se întoarse încet într-un cerc complet. Nu se afla de mult timp în apartament, dar îi era evident faptul că locul nu a fost răscolit. Deci, cine a ucis-o pe Sömmer au găsit ceea ce voiau, sau obiectivul a fost chiar fata – un asasinat la comandă.

Heisen oftă ducându-şi mâinile la gură. Dau, a treia variantă, era un fel de fenomen natural ciudat – poate un fulger globular? Pufni uşor după care şi-a pus mănuşa. Cu două degete a ridicat portofelul, cercetând cu atenţie conţinutul. Nici o chitanţă, hârtiuţă, sau măcar un bilet de autobuz... dar plin cu bani gheaţă. Se gândi că este portofelul unui fugar.

A deschis unul dintre compartimente din care a scos fotografia fetei stând lângă un tânăr zâmbitor ce avea în mână un craniu maroniu vechi. Ea avea o expresie uşor plictisită, şi ţinea un fel de stilou ciudat cu aspect metalic. Întoarse fotografia pe spate. Scrise mărunt erau doar trei cuvinte: *Eu şi Klaus*. Acum avea şi un nume pentru acest tânăr.

— *Klaus*, mda? Măi copii, ce-aţi găsit voi doi?

O mai studie câteva clipe, după care a strecurat-o în buzunar şi a continuat să cerceteze şi celelalte compartimente – toate erau goale.

Heisen a adulmecat din nou – ozon. Ozon, pişat, chiştoace vechi, pileală şi sex. Aici nu era *Club Med* şi categoric nu era un loc în care te aşteptai să găseşti o tânără drăguţă cu adidaşi noi şi scumpi, purtând un Seiko pentru scufundări. Din puţinele informaţii oferite de Amos, ea venise aici acum o lună şi şi-a plătit chiria în avans şi cu bani gheaţă. În asemenea locuri, cei care veneau aici erau târfe, dealeri de droguri, sau se ascundeau. Nu se stătea pentru atmosferă sau pentru bucatele restaurantului local.

S-a uitat din nou la faţa zâmbitoare din fotografie – în nici un caz fetele tinere din familii bune nu veneau aici ca să fie incinerate într-o micro-ardere la 2.000^0. Mai degrabă, veneau ca să se întâlnească cu iubiţii pe care nu-i acceptau părinţii lor conservatori... sau ca să se ascundă. Îşi frecă bărbia. *Un portofel de fugar*, se gândi iarăşi. Dar fugind de cine?

A apăsat întrerupătorul, dar becul nu s-a aprins – era înnegrit în interior. Privind către uşa în spatele căreia lucrau Amos şi echipa sa, nu a zărit nici o cheie în broască. La o cercetare mai îndeaproape, a putut vedea că mecanismul este sudat. Se încruntă. Cine o fi ieşit din camera aceasta ca să o *termine* pe Doris şi apoi să o incinereze, s-a întors după aceea înăuntru, şi s-a asigurat că uşa rămâne închisă.

Heisen a privit în jur; oricine o fi fost, a ieşit de aici, s-a întors înapoi aici... şi a rămas aici. Se întoarse încet, cu pistolul *Glock* în mâna lăsată în jos pe lângă corp.

Unde mama dracu' eşti? se întrebă.

Mai rămăsese doar un loc în care să se uite. Păşi cu repeziciune spre dulapul de lângă perete, cu arma ridicată. Întinse mâna către mâner. Imaginea siluetei de cenuşă pe podea i-a fulgerat prin minte, dar s-a străduit să-şi controleze respiraţia.

Unu-doi-trei; a deschis brusc uşa, şi imediat ceva a căzut peste el. L-a lovit cu Glock-ul în timp ce se proptea cu un umăr spre agresor, inima galopându-i nebuneşte în piept. Într-o clipă a fost în gardă, ochind cu ambele mâini pe armă. Câmpul vizual îi era îngustat şi concentrat ca un laser pe grămada din faţa sa.

— Băga-te-aş în mă-ta!

Răsuflă adânc, râzând încetişor.

— O nenorocită de haină.

Şi-a pus pistolul în toc, uşurat că nu a tras. Îşi putea imagina faţa lui Amos când poliţiştii ar fi năvălit aici ca să vadă doar că el tocmai împuşcase un rahat de haină de ploaie din plastic.

Heisen şi-a ridicat ochii către dulapul gol ca să continue cercetarea. Primul lucru pe care l-a observat a fost că placa de lemn din spate era înnegrită. Îmbrăcămintea încadra interiorul ca şi cum fusese deja trasă spre laterale. Heisen s-a apropiat şi a pipăit spatele mobilei – era pârlită, dar solidă. A împins-o – nu era un perete fals sau culisant.

Ridică una dintre jachete şi văzu că-i lipseşte o bună bucată dintr-o parte. *Ce mama dracu'*? O apropie mai mult de ochi – era pârlită, ca şi cum una dintre mâneci fusese tăiată cu un cuţit înroşit în foc. A răsucit-o în mâini – cealaltă parte era neatinsă. Luă o bluză din partea opusă dulapului – acelaşi lucru, dar la mâneca opusă – încălzită, dar nu cu flacără – cauterizată. Se aplecă să cerceteze podeaua dulapului – nici o urmă de cenuşă. Mânecile şi materialul tăiate erau... dispărute. A pus la loc bluza şi s-a dat înapoi, din nou cu mâinile în şolduri. Zona înnegrită avea formă ovală, cam de 1 m înălţime şi acum putea vedea că acolo unde acest oval şi hainele se suprapuneau, mânecile şi restul de material pur şi simplu dispăruse.

— Să fiu al naibii dacă pricep ceva, spuse încet în întunericul din interior.

Îşi scoase mănuşa de pe mână şi o puse în buzunar. Da, trebuia să afle cine erau fata şi misteriosul bărbat. Acum avea măcar un nume şi o faţă, un punct de plecare.

Heisen s-a oprit la uşă, privind înapoi. Din acest unghi, ovalul întunecat din dulap părea alungit în profunzime... aproape ca un tunel.

# # #

Monroe îşi supraveghea echipa cum se mişcă precum o ceată de rechini care-şi căutau prada. Echipa sa de *Apărare* nu coopera cu poliţia, sau cu orice alt departament al legii. Cu ce se luptau ei de obicei, nu respecta regulile, aşa că nu o făceau nici ei.

Monroe privea prin cameră, observând pe oricine şi orice. Agenţii săi, Harper şi Felzig erau ghemuiţi lângă silueta de cenuşă, făcând fotografii digitale, luând probe şi parametri, iar după câteva minute, agentul Carter a venit lângă el, dându-se mai aproape, cu o cutie mică în mână.

— Ce-ai găsit, Carter? a întrebat Monroe.

Carter a ridicat micul ecran iluminat.

— Ciudat; avem urme extrem de ridicate de radiaţii gamma, aproape de nivelul periculos. Şi alte urme de fond pe care nu le pot identifica.

Făcu semn către uşa încuiată.

— Iar punctul focal este acolo.

— Păi, hai să aruncăm o privire înăuntru.

— Lăcătuşul vine imediat, spuse Amos din spatele său.

La uşă, Monroe nu s-a oprit, ci doar a ridicat unul dintre bocanci şi a lovit. Uşa veche s-a prăvălit spre interior. Rămase în cadrul ei, plimbându-şi doar ochii prin spaţiul gol. În spatele său, agenţii luaseră poziţii, cu armele ridicate, aţintite spre interior.

— Liber!

A păşit în interior, urmat de Benson, Carter cu aparatul său şi Raptor cu arma asupra întunericului. S-au împrăştiat repede, profesional, prin cameră. Prima verificare a fost pentru a descoperi pe oricine sau orice ar fi încercat să se ascundă. Apoi au trecut la o cercetare mai aprofundată – în căutare de urme şi indicii.

Monroe se opri în faţa dulapului cu ochii la ovalul înnegrit. Carter, lângă el, şi-a ridicat aparatul.

— Aici indicaţiile depăşesc scala.

Bătu cu degetele în zona arsă.

— Solid.

În spatele său apăru şi Raptor. Deşi era un tip atât de masiv, se mişca pe nesimţite.

— Vreţi să vă spun cu ce mă gândesc că seamănă chestia asta?

Monroe răsuflă adânc.

— Nu-i nevoie.

Apoi i se adresă lui Carter.

— Du înregistrările la bază. Vreau să ştiu ce-i cu semnătura de radiaţii necunoscute. Şi mai vreau să ştiu cum pot fi depistate.

— O luăm din loc, a ordonat Monroe. Am ratat *distracţia*. Să încercăm să fim pe fază la următoarea.

La uşă s-a oprit, adresându-i lui Amos un fel de salut.

— Mulţumesc pentru cooperare.

— Ca şi cum aş fi avut de ales, a pufnit bătrânul poliţai după ce Monroe a ieşit din cameră.

Vocea generalului a detunat în marea sală. Ofiţerii superiori şi liderii echipelor de *Curăţitori* stăteau cu ochii plecaţi, privindu-şi mâinile încleştate de pe marginea mesei.

— Fiecare călătorie în zonă ne costă aproape un trilion de euroyuani.

Îşi mută privirea de la Gilbred la Jax.

— Iar voi doi faceţi să crească acest cost de zece ori mai mult.

Generalul păşi încet prin spatele rândului de scaune şi oftă.

— Da, asta se dovedeşte a fi cu adevărat o zi de tot rahatu'.

A continuat să înainteze câţiva paşi, după care s-a oprit în spatele lui Gilbred, care, simţindu-l aproape pe baştan, a înghiţit în sec. Generalul se aplecă spre ofiţerul ştiinţific.

— Gilbred, nu-i aşa?

Generalul a rânjit ca un rechin şi n-a aşteptat răspunsul.

— Tu şi întreaga divizie ştiinţifică începeţi chiar de acum să localizaţi zone noi, mai bune. Pentru că, dacă vom continua să intrăm şi să ieşim din acest fel de zone, mai devreme sau mai târziu se va întâmpla ceva rău. Pentru că în această zonă, ei au devenit mai inteligenţi, iar eu nu vreau ca vreunul dintre monştrii ăştia mari şi urâţi să afle cum poate să ne urmeze aici.

Îşi îndreptă spatele, dar îşi menţinu o mână pe ceafa omului.

— Deci, doar că să fiu clar. Mi se fâlfâie de tine, de divizia ta, şi de oricare din blestemata asta de sală.

Generalul s-a îndepărtat de Gilbred şi s-a întors spre Jax.

— Ia o bombă de proximitate şi, dacă nu poţi pune mâna pe pistolul-laser pierdut, apropie-te cât de mult poţi de el şi distruge totul din jur. Te autorizez să foloseşti toate mijloacele ce ai la dispoziţie pentru a recupera sau distruge dispozitivul.

— Da, domnule – a răspuns Jax ţeapăn. Cer permisiunea de a lua convertoare de limbaj pentru a-i interoga pe Gimpi.

— Acord permisiunea.

Îşi încrucişă braţele şi-l privi pe Gilbred.

— Rezolvaţi problema, IMEDIAT! Recuperare sau distrugere – alte opţiuni nu există.

Jax s-a ridicat şi s-a înclinat uşor.

— Recuperare sau distrugere, da, domnule.

Şi interogarea Gimpilor autorizată.

Aşa mai merge! se gândi.

Klaus Hoffman a mâzgălit nota cât de repede a putut, a îndoit-o şi a pus-o în cutie. Apoi a sigilat-o cu bandă adezivă, iar pe capac a scris un nume şi o adresă. Termină treaba lipind mai multe timbre decât ar fi fost necesare. Se ridică, privind la numele scris. Singurul profesor pe care-l ascultase vreodată, Matt Kearns. Când era vorba de chestii vechi, Kearns părea să ştie totul despre orice.

— Şi fără nici o taxă – a chicotit cu o oarecare urmă de nelinişte. Ultima mea faptă bună.

Hoffman se uită la ceas, 4:30 – trebuia să se întoarcă la Doris ca să verifice înainte de a se întuneca. Ea se va panica dacă nu-l va vedea înainte de căderea nopţii. A fost ideea lui să se despartă, pentru că putea paria că ei caută un cuplu, iar dacă era nevoie, el se putea mişca mai repede singur.

A sărit în picioare, s-a apropiat de uşă şi şi-a lipit urechea de ea, ascultând o secundă, după care a descuiat cu repeziciune cele câteva broaşte. A deschis-o doar doi centimetri şi privi prin crăpătură. Plănuise să alerge la cutia poştală, să arunce pachetul înăuntru şi să se întoarcă în 15 secunde.

Se deschise o uşă de la capătul coridorului şi doamna Silberman începu să apară la vedere – mare cât un cort, într-o rochie de bumbac, cu părul creţ şi cărunt, care cam avea nevoie de un spălat. Klaus a închis uşa şi s-a lipit de ea, surprins de cât de tare îi bătea inima... degeaba.

Calm, calm. Data următoare ai să vezi spiriduşi – îşi şopti sieşi.

Râse din nou, în timp ce-şi rotea privirea prin camera mică şi ponosită. Locul era o mizerie, dar nu conta. El şi cu Doris se vor muta din nou până la sfârşitul săptămânii. După numai câteva zile Doris a spus că se simte ca şi cum ar fi supravegheată. Întotdeauna era la fel – se auzeau şoapte din pereţi, şi era sigură că au fost montate microfoane în apartamentul ei. Klaus a oftat; o iubea, dar ea îl înnebunea, devenind cu fiecare zi tot mai paranoică – făcându-l şi pe el să devină paranoic. Ultima picătură a fost când ea i-a spus că a văzut un *spiriduş*... nici mai mult, nici mai puţin decât un *spiriduş*, pentru numele lui Dumnezeu!

Îşi privi din nou camera – toate ferestrele erau acoperite cu ziare, telefonul smuls din perete, prizele acoperite... chiar şi gaura cheii fusese astupată. *Ea e paranoică, dar eu sunt bine*, a chicotit iarăşi.

Singurul său lux era un televizor antic care rămânea deschis zi şi noapte. Privi ecranul alb-negru pe care teletextul reda ultimele ştirile despre victimele unui schimb de focuri, despre violenţa domestică şi altele asemenea atacuri asupra amărâţilor vieţii. Dar următoarea ştire despre o crimă ciudată a fost ca un duş rece – profesorul Julius Cohen,

conducătorul departamentului de paleontologie al Universităţii din Tübingen, a fost victima unei execuţii bizare. Rămăşiţele sale nu au fost încă identificate oficial şi era de aşteptat nici să nu fie posibil, dat fiind starea cadavrului.

Klaus s-a apropiat de televizor ţinând încă pachetul sub braţ şi s-a oprit ca în transă în faţa ecranului. Partea finală a reportajului aproape că l-a făcut să se încovoaie. Aparenta ucidere a lui Cohen a ridicat la trei numărul crimelor bizare, pentru că se adăugau şi profesorul Carl Ingram şi Rudi Hokstetor ca victime ale aceluia pe care poliţia îl numea Ucigaşul Incinerator.

Klaus a rămas cu gura căscată. Îi cunoştea pe aceşti oameni, pe toţi trei. Fiecăruia dintre ei le trimisese câte o piesă din scheletul fosil. S-a aşezat în fotoliu şi şi-a prins capul în mâini. El a provocat asta? Era vina sa că ei erau morţi? Exista cineva care ucidea pe oricine atingea oasele? Ştia că scheletul complet era valoros, dar nu credea că merita să se ucidă oameni pentru el. A pus cutia jos şi s-a îndepărtat de ea.

Gândeşte, gândeşte! Se învârtea agitat prin camera mică. *Trebuie să ies*! Tocmai începuse să-şi pună în buzunare portofelul, telefonul şi cheile când o bătaie în uşă aproape că l-a făcut să ţipe. Şi-a pus repede palma peste gură şi a ascultat.

Ciocănitura s-a repetat.

— Klaus? Salut Klaus, eşti acolo? Timmy Boy a scăpat iar din colivie şi am nevoie de ajutorul tău. Klaus?

Oh, fir-ar să fie! A răsuflat adânc. Bătrâna doamnă Silberman şi papagalul ei îl vor omorî. Faci şi tu un bine o dată şi te trezeşti un fel de fiu adoptat... unul care trebuie să facă de toate de la schimbarea unui bec ars la recapturarea papagalului idiot care ştie mai multe şmecherii de evadare decât Houdini şi are un cioc suficient de ascuţit cât să taie degetele.

Klaus stătea nemişcat în locul und se afla, gândindu-se ce opţiuni are. Ar trebui să zbiere la babă şi s-o trimită la toţi dracii? Asta ar fi un mesaj clar. A rânjit; noo, oricât ar fi vrut să-l lase-n pace, nu putea să se poarte ca un nenorocit. Se aşează uşor în scaun. Va aştepta până ce va bătrâna va pleca. Ciocăniturile au continuat. Îşi verifică ceasul din nou şi se scărpină în cap, privind la uşă.

Hai, madam Silberman, du-te acasă!

El trebuia să se care neapărat de aici şi s-o găsească pe Doris. Brusc a simţit un fior malefic legat de acest loc.

Heisen îşi revedea notiţele. În zilele următoare, au fost găsite mai multe trupuri – mai bine zis, mai multe urme de trupuri arse. Medicul legist susţinea că e vorba de combustie spontană. Abuz de alcool, fulger globular, scurt circuit; toate erau invocate ca posibile cauze. Dar nici una dintre sugestii nu putea explica temperatura generată, localizarea absolută asupra victimei, nici cum putea sursa de căldură să se declanşeze şi apoi să dispară de parcă se acţiona un simplu comutator.

Era ceva ciudat şi Heisen începea să distingă un şablon. Cu cât se apropiau de momentul când îl vor găsi pe puştiul ăsta, Klaus, cu atât urma de cenuşă a început să se îngroaşe. Coincidenţă, sau era o legătură?

Heisen a urcat repede scările, ciocăni o dată în uşa deschisă, ţinând insigna-legitimaţie sus, apoi s-a îndreptat direct către locul unde Amos discuta cu alţi în uniformă.

— Hei, Amos; o zi frumoasă pentru un *grătar*, nu?

Heisen a ridicat o sprânceană şi a făcut cu ochiul, dar poliţistul mai în vârstă, întors pe jumătate, i-a aruncat o privire ca şi cum tocmai ar fi observat că a călcat într-un rahat de câine, şi imediat a revenit să discute pe un ton scăzut cu colegii săi mai tineri. Heisen aştepta îmbufnat.

În fine, Amos a terminat de dat instrucţiuni oamenilor săi şi a revenit la el.

— Adică tu eşti deşteptul de la *Kripo*[4], da? spuse, în timp ce înainta încet.

Heisen l-a urmat.

— Hai, las-o jos! Eu doar...

Amos se răsuci spre el, apropiindu-se.

— Tu doar ce? Ascultă, Heisen, de ce nu taci dracului, şi să vorbeşti doar dacă ai oarece răspunsuri pentru noi? Ştii din munca ta de detectiv.

Ed Heisen s-a încruntat, surprins de animozitatea arătată de – de obicei – laconicul sergent. Probabil că tipul şi-o luase de la şeful său. A ridicat mâinile.

— OK, îmi pare rău!

Heisen a arătat cu capul spre băieţii de la laborator care se mişcau în camera alăturată.

— Ce-i acolo: alte corpuri carbonizate?

Amos a strâns buzele, dar l-a dus pe detectiv în bucătărie. Heisen a simţit mirosul ce începea să-i devină familiar – ozon. Amos a arătat spre colţ.

— Cristoase, a dat înapoi Heisen.

Trupul, sau ce a mai rămas din el, era întins pe podea – braţele şi picioarele nu erau decât urme de cenuşă, de la şolduri şi umeri, unde trupul era intact. Capul era încă ataşat, dar oribil mutilat, un ochi, urechile şi nasul fiind lipsă – dar locurile rămase erau

---

[4] Kripo – **Kri**minal**po**lizei – numele uzual pentru Departamentul Omucideri din cadrul Poliţiei Germane.

negre, cauterizate. Ca de obicei, nu era nici o urmă de sânge, ca şi cum ceva ar fi ars doar membrele şi trăsăturile faciale.

— Ei? Amos a pus un genunchi pe podea, şi a arătat cu mâna asupra cadavrului. Haide, spune-mi ce crezi!

Heisen s-a ghemuit lângă Amos ca să studieze femeia, sau ceea ce mai rămăsese din ea. Şaptezeci şi ceva de ani, rochie ieftină din bumbac destul de murdară, nimic de valoare asupra ei. Părul era dezordonat şi cărunt, şi ar fi avut nevoie să fie spălat. Dar faţa ei i-a atras atenţia – chiar şi cu un ochi, nasul şi urechile lipsă, îi putea vedea amestecul de durere şi spaimă rămas pe chip.

— Tortură.

— Isuse Cristoase!

Amos a tresărit la auzul vocii din spatele său. Heisen se întoarse şi văzu un agent înalt îmbrăcat în negru. Privea ceea ce mai rămăsese din trupul bătrânei. Se ghemui lângă Amos, fără a-şi cere scuze că l-a speriat pe poliţistul veteran. Amos a înghiţit, a clătinat din cap, apoi s-a întors spre scena crimei.

— Cine eşti? a întrebat Heisen.

— Zi-mi Monroe, a răspuns solidul, punându-şi mâinile pe genunchi. În Irak, am pierdut un om într-o misiune. Când, în fine, l-am găsit... i-am recuperat cadavrul, toate oasele-i fuseseră rupte, începând cu degetele de la mâini şi picioare, după care continuaseră încet spre şolduri şi umeri. Trebuie să fi durat multe ceasuri... agonia.

Heisen a mârâit.

— Şi eu am văzut de astea înainte – pe amărâţii cu care se distrau bandele de traficanţi de droguri din Columbia. Treabă absolut bestială... mai ales când este aplicată unei femei bătrâne.

Tipul cel solid l-a privit un moment, apoi s-a ridicat în picioare şi a strigat peste umăr:

— Carter, avem un cadavru aici.

— Stai niţel – Amos s-a încruntat şi s-a întors cu faţa la cei doi. Torturată?

Arătă spre trupul parţial.

— Agnes Silbermanm, 77 ani, cu artrită la ambele şolduri şi diabet cronic. O amărâtă de pensionară care trăia singură. Cine mama dracu' a vrut să o tortureze? Ce naiba putea să aibă baba asta pentru ca alţii să vrea să-i ia?

Heisen, încă ghemuit, se uita la aspectul curat şi uscat al rănilor.

— Ce avea? Poate că nu bani, poate că nimic... sau poate că avea informaţii.

Alt agent – Heisen presupuse că e Carter – a intrat cu o trusă-servietă şi imediat a început să probe de aer, să examineze cadavrul, chiar să preleveze fragmente de piele de pe linia unde era cauterizat braţul. Apoi a examinat podeaua de lângă corp, aplecându-se

asupra unei urme presate în cenuşa ce, mai înainte, fusese un picior. Se întoarse spre Monroe.

— Avem ceva.

A scos un mic flacon din trusă, l-a agitat, apoi a pulverizat ceva ce s-a transformat în spumă peste urma uşoară. După o secundă şi-a schimbat culoarea şi s-a aplatizat. A ridicat-o cu grijă şi suflat peste excesul de cenuşă. Carter s-a ridicat şi i-a arătat-o lui Monroe. Amos şi Heisen au încercat să vadă despre ce e vorba, dar Monroe, după ce s-a uitat la ea cu ochii îngustaţi, i-a înapoiat-o lui Carter cu ordinul:

— Împacheteaz-o.

Amos s-a uitat atent la obiectul pus într-un plic gol.

— E o urmă de picior?

Heisen a aprobat cu o înclinare a capului.

— Aşa pare... dacă ai fi înalt de un metru doar.

— Un copil, poate? a presupus Amos, cu ochii pe plicul pe care Carter l-a pus în trusă şi a luat-o cu el.

Heisen a ridicat din umeri.

— Sigur că da, de ce nu. Un puştan cu un laser. În ziua de azi poţi lua tot felul de rahaturi de pe eBay.

Monroe îi privi pe amândoi.

— Boss.

Capul lui Monroe a zvâcnit în direcţia de unde s-a auzit vocea.

— Mda. Termină treaba, îi spuse lui Carter şi părăsi încăperea.

Carter s-a lăsat din nou pe vine, învârtind prin jur o cutie mică. A apropiat-o de cadavrul dnei Silberman. Heisen a îngenuncheat lângă el.

— Ciudat tot rahatul ăsta, nu?

Carter a mormăit, cu ochii pe cutiuţă. Heisen, care privea peste umărul său, s-a hotărât să-şi încerce norocul. Cu o mişcare a capului, arătă spre cutie.

— Nişte valori cam neobişnuite pe scală.

Carter a mormăit din nou, concentrat asupra ecranului luminat.

— Ai dreptate. Dar cel puţin, am identificat ce este – xenon.

— Xenon? Gazul ăla folosit în lămpile *blitz*?

Carter a negat, dând din cap.

— Nu acest tip. Acesta este 135. Xenonul normal este un gaz care se găseşte în atmosfera terestră. Există vreo opt izotopi stabili şi de cinci ori mai mulţi instabili – chestii normale. Dar 135 este diferit; nu se găseşte în natură. Folosit drept combustibil în motoarele spaţiale cu propulsie ionică, este un inhibitor de neutroni în reactoarele nucleare şi un produs obişnuit în fisiunea nucleară. Nu, Xenon-135 n-ar trebui să se afle aici.

Heisen s-a ridicat în picioare.

— Cum spuneam; ciudat rahatu' ăsta.

Heisen s-a întors spre Amos, l-a luat de braţ şi l-a scos din cameră.

— Hei, te-ai uitat şi prin celelalte apartamente?

Amos a dat din cap.

— Urma să o fac imediat.

— Bine. Încă ceva; altceva ciudat p-aici?

Amos se încruntă.

— Urme de arsură prin locuri ciudate? a insistat Heisen.

— A, da, în baie. Se pare că baba a ars ceva – un oval mare, negru, pe perete.

# # #

Monroe şi Felzig se aflau în baie. Era o urmă de un metru, neagră, scorojită, pe peretele de sub chiuvetă. Felzig şi-a ridicat sprâncenele la citind scala aparatului din mână. Monroe a răsuflat adânc.

— Hai să ghicesc, radiaţia gamma iese din scală şi apar urme semnificative de Xenon-135.

Felzig a aprobat, Carter şi Benson li s-au alăturat, iar Monroe l-a întrebat pe primul:

— Ce ar fi putut provoca aşa ceva?

Carter a ridicat din umeri.

— Avem tehnologie HEL montată pe distrugătoarele noastre. Aceste *High Energy Lasers* dezvoltă circa 100 Kw. La fel ca şi laserele industriale, dar astea nu sunt portabile. În concluzie, habar nu avem despre ce e vorba.

# # #

În apartamentul din capătul holului, Heisen trecea repede dintr-o cameră în alta, oprindu-se într-una plină cu hârtie maro de împachetat şi role de bandă adezivă. Peste resturile de pe masă erau un pachet netrimis. L-a răsucit pe partea cealaltă şi a citit adresa – Profesor Matt Kearns. I-a rupt învelişul.

— *Alas, poor Yorick*![5] – ridică craniul maroniu în mâini, zâmbind. Îmi pare bine că, în sfârşit, ne-am întâlnit, fugitivule domn Klaus.

Heisen a pus craniul jos şi a scos din interiorul pachetului un plic adresat profesorului. L-a deschis, şi a citit rapid. După o mică introducere, Klaus făcea o descriere a descoperirii sale – un schelet complet de neanderthalian, plus încă un obiect. Heisen s-a în-

[5] Alas, poor Yorick! – replică din celebrul monolog al lui Hamlet de William Shakespeare.

cruntat amintindu-şi de fotografia lui Doris Sömmer ţinând în mână un mic dispozitiv. *Alt obiect, hmm*?

S-a întors încet în mica încăpere. Pe peretele din fund era o urmă întunecată. Perdelele care atârnau alături fuseseră tăiate perfect după ovalul ars. Heisen privi iarăşi la scrisoarea din mână. Era semnată '*K*', iar în josul paginii era un număr de telefon mobil.

Şi-a scos telefonul din buzunar şi a apelat. S-a răspuns la prima sonerie.

— Salut, Klaus.

~8~

Lui Heisen i-a trebuit aproape o zi şi o duzină de telefoane pentru a-l convinge pe tânăr că el chiar era cine spunea că este. În cele din urmă, a cedat... şi a vorbit. Puştiul părea că e panicat până la limita nebuniei, iar după ce a auzit de prietena sa, a fost cât p-aci să dispară definitiv.

Heisen voia să se întâlnească cu Klaus. Stătea pe o bancă din parc, aşteptând să-i sune telefonul. A ridicat privirea spre cer, la norii care se lungeau şi se fragmentau, şi şi-a concentrat gândurile, analizând ceea ce ştia. Klaus şi Doris au găsit ceva în Germania – un schelet de neanderthalian şi încă ceva, încă necunoscut. Puştiul nu i-a dat nici un detaliu prin telefon, dar a confirmat că au găsit ceva ciudat îngropat cu fosila – ceva ce n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Acum, fata era moartă, mulţi dintre specialiştii cărora Klaus le-a trimis fragmente de schelet erau şi ei morţi, vecina sa era moartă... şi încă într-un mod oribil. Era o trenă largă de o milă care ducea direct la Klaus Hoffman.

Dacă cei din grup ar fi fost doar loviţi în cap, sau înjunghiaţi, sau împuşcaţi, Heisen ar fi concluzionat că s-a venit doar după schelet. O descoperire despre care un expert de muzeu a sugerat că putea valora o juma de milion. Bani nu glumă, mai ales dacă se lua în considerare că în aceste vremuri puteau fi găsiţi destui amărâţi care să facă aceeaşi nenorocire doar pentru nişte amărâţi de cincizeci de parai.

Dar modul cum fuseseră executate crimele erau de necrezut. Specialiştii criminologi şi medicul legist în raportul său au spus că incinerarea a atins temperaturi de peste 2.300^0C. Iar concentrarea însemna că era vorba de un fel de laser de înaltă intensitate. Dar unul care nu lăsa reziduuri de ardere, ci doar o cauterizare precisă, curată. Nimeni n-avea habar ce tip de dispozitiv sau armă s-a folosit – nici măcar cei angrenaţi în activităţile de cercetare şi dezvoltare a arsenalului militar.

— Nu e din lumea noastră, a repetat încet Heisen.

Tresări la sunetul soneriei telefonului din mâna sa. *Shit*! Îl duse rapid la ureche.

— Detectiv Edward Heisen.

Pauză.

— Eu sunt.

Heisen răsuflă uşurat la auzul vocii plină de frică a tânărului.

— Salut Klaus. Ce mai faci?

Câteva secunde de tăcere au urmat întrebării sale, iar Heisen a crezut că va închide telefonul. Dar s-a auzit o respiraţie profundă, un sunet de glas dres, apoi Klaus a revenit.

— Nu prea bine.

— Te putem ajuta, răspunse Heisen automat.

— Pe dracu. Nimeni nu poate. Sunt nişte ticăloşi de omuleţi pe urmele mele... care pot trece direct prin ziduri.

Concentrat, Heisen a strâns mai tare telefonul.

— Ce vrei să spui prin „omuleţi"?

— Nu sunt nebun, spuse Klaus cu voce slabă.

— Ştiu că nu eşti. De fapt, te cred. Spune-mi unde eşti, fiule.

Heisen se surprinse ţinându-şi răsuflarea. A urmat iar o tăcere lungă.

— Strada Wilson... numărul 17, etajul trei, apartamentul 3B. O clădire veche, din gresie.

Heisen cunoştea zona, şi i-a spus-o.

— Îmi trebuie 20 minute ca să ajung la tine. Stai înăuntru şi ţine uşa încuiată.

— Mă iei la mişto? N-am să mai ies deloc pe-afară.

Şi Klaus a închis telefonul.

— — —

Heisen s-a oprit un moment ca să examineze clădirea veche de pe strada Wilson.

„*Omuleţi*" îşi spuse sieşi în timp ce căuta orice indiciu ciudat la ferestrele etajului trei. *Nişte nenorociţi de „omuleţi"*.

Dacă ar fi auzit aşa ceva într-o crâşmă irlandeză ar fi luat-o ca pe o glumă. Dar ciudatele găuri ovale arse, încă şi mai ciudatul mod în care fuseseră ucişi oamenii, iar urmele de paşi mici lăsate prin cenuşa doamnei Silberman – acele urme de paşi perfecte şi mici – nu s-a gândit nici o clipă că ar aparţine unui copil. Erau prea înguste – ca ale unui adult, dar mult mai mic. Era ceva foarte serios, nicidecum o glumă.

Omuleţi, pufni el. *Omuleţi nenorociţi cu arme laser, care ne execută oamenii*. Râse tare. *Şi chiar n-am băut nici un strop, şefu'... pe bune*.

Ieşi din maşină, îşi verifică pistolul, apoi urcă scările până la etajul trei, la apartamentul 3B. Heisen a ciocănit o dată şi s-a dat deoparte imediat – obiceiurile vechi dispar

greu, mai ales după ce ai văzut o jumătate de duzină de găuri apărând în tăblia uşii ca răspuns la replica „*Deschideţi, Poliţia*!”.

Heisen a aşteptat. Nici o mişcare în interior.

— Cine e? s-a auzit o şoaptă din spatele uşii.

Heisen continua să stea cu spatele lipit de perete.

— Detectiv Heisen, Klaus. Lasă-mă să intru.

— De unde să ştiu că eşti tu? vocea lui Klaus era plină de frică.

Heisen a mormăit, abia abţinându-se să nu înjure. În schimb s-a hotărât să fie răbdător pentru că puştiul era încă înspăimântat.

— Klaus, tocmai am vorbit la telefon acum 20 minute... – şi coborî vocea – despre *omuleţi*.

Zgomote de zăvor tras înapoi şi ceva precum bandă adezivă dezlipită din jurul canatului. Uşa s-a deschis puţin, cu lanţul de siguranţă încă prins la locul lui. Un ochi l-a cercetat de sus până jos, apoi uşa s-a închis o secundă, pentru a se deschide larg imediat.

Heisen s-a gândit că arată destul de mult a poliţist pentru că a trecut testul. Păşi înăuntru. Tânărul palid ce stătea în întuneric era îmbrăcat într-un tricou murdar, blugi şi avea picioarele goale. Ochii erau încercănaţi – puştiul avea nevoie de o masă caldă şi vreo săptămână de somn.

Heisen l-a verificat rapid, din ochi, căutând eventuale arme – iar... *vechile obiceiuri*. Pufni pe nas; locul puţea a corp nespălat, ţigări şi mucegai.

Klaus schiţă un zâmbet.

— Nu e mare lucru, dar e *acasă*.

Heisen i-a întors zâmbetul dând din cap, lăsându-l pe puşti să se relaxeze.

Klaus a făcut semn către o masă din plastic şi scaunele de lângă ea.

— V-aş fi oferit ceva de băut, dar n-a mai rămas nimic. Am rămas fără mâncare acum câteva zile şi mi-a fost prea frică să ies. Ăă... Aveţi ceva? Adică, de mâncare – a întrebat Klaus.

Heisen a negat dând din cap.

— Doar nişte gumă de mestecat.

Klaus păru să se gândească câteva secunde, apoi a ridicat din umeri.

— OK.

Şi a întins mâna.

Heisen i-a dat pachetul, iar Klaus a îndesat câteva lame în gură, mestecând câteva clipe, după care înghiţi tot. Apoi a făcut acelaşi lucru şi cu restul de gume.

Heisen s-a aşezat.

— Deci, îmi spui despre *omuleţi*?

Klaus a înghiţit iar, respirând adânc, de parcă savura prima sa masă de după atâtea zile. S-a aşezat greoi, ridicând ochii extenuaţi.

— Mă caută.

— Tu spui aşa. Ce crezi că vor de la tine?

— Ceea ce am găsit – răspunse Klaus letargic.

Heisen ridică din umeri nedumerit.

— Scheletul – neanderthalul – asta vor?

— Nu, nu, nu cred. Adică aşa am crezut la început, dar nu e aşa. Este vorba de ceea ce ţinea în mână blestematul de om al peşterii.

Cotrobăi prin buzunar.

— Asta... mă caută din cauza ăstuia.

Puse pumnul pe masă, apoi deschise palma.

Heisen se aplecă spre înainte. Semăna cu un stilou, cromat, lung de vreo 10 cm şi cu o uşoară umflătură la un capăt. Privi atent. Parcă emana o strălucire din interior.

— Încă mai funcţionează.

Klaus îşi umezi buzele.

— Ştiu, dar e imposibil. Matricea în care am săpat ca să-l scoatem era veche de cel puţin 50.000 ani. Cine sau ce a pierdut acest obiect a făcut-o pe timpul când neanderthalienii vânau mamuţi prin stepele germane.

Gura i s-a chinuit câteva secunde până şi-a găsit cuvintele.

— Nu cred că vine din lumea noastră.

Heisen s-a încruntat continuând să se uite la obiect.

— Şi acum îl vor înapoi.

— Trebuie să scap de el. Ia-l dumneata – şi Klaus îl împinse de-a latul mesei.

Heisen n-a făcut nici o mişcare ca să-l atingă.

— Ce face?

Klaus a făcut ochii mari.

— Habar nu am şi mi se fâlfâie.

Apoi se aplecă spre Heisen.

— Ştiu... ştiu ce este... este o afurisită de baliză radio sau cam aşa ceva. De asta reuşesc ei să mă urmărească.

S-a ridicat în picioare cu o mişcare atât de bruscă, încât scaunul s-a răsturnat pe podea.

— Vreau doar să-l înapoiez şi să-mi văd de viaţă. Dar *omuleţii* ăştia apar din zid – pur şi simplu păşesc afară din el. Am zbierat la ei şi au părut să se sperie. Apoi am fugit în apartamentul doamnei Silberman. Eu... am sărit pe fereastra ei şi am fugit şi tot continui să fug.

A înşfăcat obiectul ţinându-l ridicat în mână. Dădea din cap cu ochii strâns închişi.

— E... ea e bine? Doamna Silberman, vreau să spun. Am încercat să-i telefonez, dar a răspuns un poliţai.

Heisen continua să-l privească pe tânăr, fără să se grăbească să-i spună că a găsit-o pe bătrână torturată şi ucisă.

— Klaus, te vom duce într-o locaţie sigură. Vom pune pe cineva să cerceteze acest dispozitiv ca să afle exact ce este. Eventual să-şi dea seama de ce-l vor atât de mult.

Klaus scânci.

— Locaţie sigură? Nu există aşa ceva pentru *omuleţii* ăştia. Nu ai fost atent la ce-am spus? Ciudaţii trec prin ziduri. Aş fi ultimul...

— Te vom păzi 24/7. Îţi dau cuvântul meu. De altfel, odată ce nu mai e în posesia ta, probabil că nici nu vor mai avea de ce să te caute, nu-i aşa?

Heisen a aşteptat câteva secunde. Putea vedea cum *ticăia* mintea tânărului. Apoi îi privi din nou chipul emaciat.

— Un fapt e sigur, nu mai poţi continua aşa; în maximum o săptămână rişti să mori de foame.

Klaus a lăsat capul în mâini şi şi-a frecat degetele prin părul murdar.

— Poate că ar fi mai bine dacă aş muri.

A oftat şi s-a aşezat la loc, având faţa unui supravieţuitor dintr-un naufragiu. Heisen a observat că buzele lui Klaus erau atât de uscate încât se descuamau. Se ridică în picioare.

— Rămâi aici, puştiule. Am să-şi aduc nişte apă. Apoi am să chem nişte întăriri şi te vom lua de aici.

Îi zâmbi tânărului ghemuit.

— Dar mai întâi, vreau să te vadă un doctor, OK?

Klaus a aprobat, apoi şi-a sprijinit din nou capul în mâini. Dispozitivul a rămas pe masă, lucind uşor. Klaus se uita la el parcă în transă.

Heisen a împins uşa către mica bucătărie, şi fluieră uşor la vederea stivei de veselă murdară. Mâncarea congelată mirosea ca o conductă de scurgere înfundată. Dar văzuse altele şi mai şi; un tip îşi înecase mâţa în chiuvetă, apoi s-a spânzurat. L-au găsit după o săptămână... şi pe pisică. Între timp animalul se transformase într-un terci de felină, încât au avut nevoie de costume speciale HazMat ca să se poată apropia măcar.

Heisen a presupus că nu erau căni curate, aşa că a luat una care părea să aibă o cantitate mai mică de mizerie în ea, a clătit-o – deşi se îndoia că o oarecare cantitate în plus de bacterii l-ar fi ucis pe puştan. Apoi a închis robinetul şi a încremenit. Cadrul uşii strălucea, iar mirosul de ozon umpluse aerul. Se holba, cuprins de confuzie o secundă sau

două, cu cana pe jumătate plină încă în mână. O puse uşor pe chiuvetă, a traversat bucătăria şi a crăpat puţin uşa.

Klaus era în picioare cu braţele ridicate, ca şi cum se preda cuiva. S-a bâlbâit o secundă, două, dând din cap, până ce l-a lovit o rază de lumină. Puştiul a strălucit o clipă, înainte de a cădea pe spate. Înainte chiar de a atinge podeaua, trupul i s-a transformat în cenuşă.

Fuck! Heisen a simţit un şoc trecându-i de la degetele de la picioare până la scalp. Şi-a scos *Glock*ul, a inspirat adânc şi a deschis larg uşa, după care sa aruncat imediat pe podea, înăuntru camerei şi s-a rostogolit în lateral. S-a ridicat repede, trăgând în ţinte multiple... şi a ratat.

Un fascicul auriu de lumină, venit de nicăieri, a tăiat prin umărul său, retezându-i braţul. Apoi, totul a luat-o razna.

~9~

Monroe s-a ridicat primul. Apoi Raptor, Harper, Benson, Carter şi Felzig au încremenit înapoia sa aşteptând, concentraţi asupra lui. Decuplaseră energia electrică, lăsând vechea casă de piatră în întuneric. Acum fiecare avea tras pe ochi câte un dispozitiv L-3 *Warrior* pentru vederea în infraroşu. Contururile erau clare în lumina verzuie a NVG. Erau ultimul răcnet în materie, cu două tuburi cu lentile orientate spre înainte, ceea ce le asigura percepţia de adâncime a unui vânător, în timp ce alte două tuburi orientate uşor spre laterale creşteau vederea periferică, permiţându-i lui Monroe şi echipei sale o mai mare viteză de mişcare în timpul unei misiuni OODA – *Observe*, *Orient*, *Decide*, *Act*.

Monroe a arătat două degete echipei sale – Raptor s-a mişcat repede lipind o încărcătură pregătită pe uşă sub forma unui mare X. Apoi a ataşat de canatul de sus un rulou argintiu care s-a desfăşurat acoperind uşa – voiau ca întreaga uşă de lemn să fie spulberată, dar nu în calea lor, iar întreaga forţă a exploziei să penetreze în cameră pentru a crea maximum de dezorientare. Felzig avea în mână un disc EMP ale cărui lumini cronometrau timpul până la explozie. Ambii agenţi s-au poziţionat la adăpost, de o parte şi de alta a uşii. Monroe a ridicat o mână cu degetele răsfirate şi îndoia câte unul la fiecare secundă. Când a ajuns la unu a semnalat asaltul.

Raptor a declanşat încărcătura şi uşa explodă spre interior. Monroe şi cei cinci din echipă au năvălit prin ea, laserele de ochire fixând repede micile creaturi ca nişte goblini răspândite prin întuneric. Nu a fost nici o încercare de comunicare, nici un compromis, nici un ostatic. Chestiile astea veniseră aici să ucidă – cu brutalitate. Agenţii lui Monroe, *Apărarea*, le vor returna favorul.

Când au intrat, Monroe a numărat cel puţin 15 siluete aflate în mişcare; în câteva secunde le-au înjumătăţit, chiar dacă *creaturile* păreau să poarte un fel de armuri corporale şi se mişcau cu agilitate şi extrem de rapid, ca nişte hibrizi între gluttoni şi nişte copii deformaţi.

Raptor a ochit centrul camerei, a ridicat arma şi a tras o rafală nesfârşită de gloanţe în întunericul plin de fum, laserul său de ochire punctând trupuri, iar precizia sa fenomenală doborându-le imediat.

Apoi, totul s-a schimbat. Din întuneric s-a auzit un schelălăit ascuţit, apoi a izbucnit o rază galbenă care l-a atins pe Raptor. Uriaşul a încremenit cu o gaură de mărimea unei farfurii în piept. Nu a existat nici un fel de materie moale împrăştiată, nici proiectile care să treacă prin, doar o gaură enormă care a ars atât de curat că nici măcar nu a sângerat. Raptor a căzut pe spate precum un copac.

Carter l-a ochit pe trăgător, urmărindu-i mişcările rapide pe când îşi schimba poziţiile. Dar, din dreapta sa, a fost lansată o altă rază. De data aceasta, n-a mai fost o gaură curată. Monroe a văzut cum întregul trup al lui Carter a licărit, apoi, pur şi simplu a colapsat sub ochii lui Monroe într-o grămadă de praf.

Monroe a trebuit să plonjeze şi să se rostogolească pentru că mai multe raze mortale se încrucişau prin cameră. S-a oprit cu spatele lipit de o masă răsturnată.

— Foc la gura ţevii, a ordonat urlând şi s-a aruncat din nou într-o parte, comutând selectorul armei pe foc automat şi ripostând către sursa razelor. În jurul său, agenţii rămaşi au schimbat focul de la modul OODA – rafalele scurte, intermitente ale armelor cu supresor – la cel letal – un staccato continuu de gloanţe de mare viteză care doborau tot ce mişca.

Apărarea s-a regrupat, ţinându-se fiecare în afara focului încrucişat, dar executând foc asupra a orice era mai jos de nivelul brâului. Raze şi gloanţe se încrucişau prin mica încăpere. Monroe se simţea de parcă luptau cu o haită de furii high-tech, atât de feroce era rezistenţa micilor fiinţe.

A văzut-o pe Felzig căzând într-un genunchi şi reîncărcând. Ca prin, magie una dintre micile *creaturi* a părut din spatele său şi a aţintit asupra ei un mic dispozitiv. Ea s-a întors, dar înainte de a putea reacţiona, a primit raza drept în faţă. Întreg capul i-a dispărut, pur şi simplu, lăsând un ciot de gât secţionat şi uscat. O secundă sau două a rămas dreaptă, apoi trupul i s-a prăbuşit într-o parte.

Monroe şi-a încleştat dinţii, simţind cum creşte furia în piept. O plăcea pe Felzig. Se şi culcase cu ea. A fost o femeie dură, în dormitor insaţiabilă ca o pisică pe o alee dosnică, şi tigresă în câmpul tactic. Acum, a încetat să mai existe – fără ţipete de durere, fără vreo rană sângerândă sau o explozie zgomotoasă, doar o strălucire aurie de lumină, şi apoi... a dispărut.

Din poziţia sa, Monroe a văzut o siluetă mică dispărând prin canaturile strălucitoare ale uşii din cealaltă parte a încăperii. Ovalul luminos de un metru era fixat pe un peretele exterior, dar în interior părea a se continua cu un tunel orizontal lung. Dat fiind că de cealaltă parte a peretelui era un gol de trei etaje, această uşă trebuia să ducă în altă parte decât pe străzile Berlinului. Monroe şi-a amintit codul iniţial de alarmă – *Non Terrestrial Incursion*.

— Dar voi, băieţi, sigur nu veţi merge acasă.

Îşi ridică arma către portal şi a tras prin el, golindu-şi magazia de cartuşe. De undeva din înăuntru au izbucnit sirenele şi portalul s-a închis cu un plescăit sec şi un jet de aer.

— V-am tras-o! Restul sunteţi ai mei!

A ejectat magazia goală, introdu-se o alta, răcnind peste umăr în timp ce scana din ochi carnagiul din încăpere.

— Agenţi, confirmaţi!

Din întuneric, Benson şi Harper şi-au strigat răspunsul. Monroe a aşteptat să se disipeze fumul; o fereastră spartă crea un mic curent de aer. Se auzeau nişte clinchete de sticlă căzută pe jos, undeva picura nişte apă sau sânge, şi gemete slabe de durere venite de la cei doborâţi. Îşi ţinu răsuflarea. Liniştea se aşeza în jurul său.

Şi-a scos încet dispozitivul de vedere în infraroşu şi a clipit, ochii adaptându-se repede la semiobscuritate. În câmpul periferic a detectat o mişcare imperceptibilă, şi s-a răsucit gata să tragă un foc în silueta mică, care încerca să-şi facă o poziţie comodă înspre el.

Glontele a lovit la picioare, şi a rotit silueta de păpuşă pe podea, ajungând cu faţa în jos pe carpeta plină de resturi.

— Acoperiţi!

Harper şi Benson au venit în spatele lui Monroe, privind şi scanând încăperea în direcţii diferite, gata să riposteze la orice mişcare. Monroe a îngenuncheat ca să examineze *creatura*. I-a îndepărtat arma, şi şi-a pus gheata pe spatele ei ţintuind-o la podea. A gemut. Era mică, cam cât un copil de trei ani, dar suplă şi perfect formată. Avea un fel de cască trasă peste faţă şi părea să poarte pe trup un fel de armură. Cu ţeava armei sale a întors-o cu faţa în sus – şi aceasta a gemut din nou. I-a ridicat vizorul căştii. Un val de aer mirosind ciudat, apoi o faţă de coşmar. Monroe s-a strâmbat – părea a fi a unui copil cu diformităţi, lipsit de păr şi de nas, cu ochi mari şi nişte dinţi ca lopeţile. Pielea părea transparentă cu venele la vedere, prin care circula sânge întunecat pompat de un creier mare ce pulsa în capul de forma unui cartof. Se uita la el cu o ură atât de mare, cum Monroe nu mai văzuse în viaţa sa.

A ridicat *creatura* cu o singură mână, privind-o drept în faţă. Propriile sale trăsături s-au strâmbat de dezgust.

— Ce mama dracului eşti tu?

Din gât şi din spatele dinţilor dezgoliţi a venit un zgomot neplăcut. Ochii încă îl mai fixau cu o privire arzătoare.

— Mda, sentimentul e reciproc, amice.

Monroe îi propti pistolul în faţă.

— Am ceva pentru tine de la Felzig – deschide gura mare.

Mica creatură a început să rânjească şi, cu mâna bună, a apăsat un buton de pe centură.

— Sunt Jax. Mori, Gimp. E timpul să fac curăţenie – şuieră spre el.

Monroe şi-a ridicat sprâncenele.

— Aşa, deci poţi vorbi.

O lumină orbitoare a învăluit micul trup, apoi pe Monroe, apoi pe Benson şi Harper, încăperea, şi întreaga clădire. În clipa următoare în locul casei din gresie aflată acolo de 50 ani, era doar un crater.

— — —

O lună mai târziu, detectivul Heisen se afla într-un taxi de cealaltă parte a străzii cu locul gol unde ar fi trebuit să se afle clădirea. Ochii îi luceau.

— Ce vrei să fac, prietene?

— Aa?

Heisen a clipit la auzul vocii şoferului.

— Mai stai o clipă.

A coborât şi a traversat strada către banda întinsă de poliţie de-a latul trotuarului – Nu ştia de ce era acolo – nu exista nici un indiciu, nici nu fusese încă de la început.. Nimic de văzut, nimic de furat – nada, zero, zip – caz închis.

A ridicat banda şi a trecut pe sub ea, gemând când corsetul ce-i susţinea coloana i-a intrat în carnea de pe şolduri.

Nu se afla în timpul programului, fiind pensionat la 38 ani – un detectiv cu un singur braţ, cu câteva vertebre fisurate de explozia ce l-a aruncat prin fereastră în acea noapte. Rănile şi potenţiala terapie pe viaţă, nu-l prea recomandau pentru titlul de Ofiţer al Anului. Fostul său *squad* nu prea a fost un grup de susţinere. El era gagiul care a văzut hobbiţi, elfi, spiriduşi – aşa-l numeau pe la spate. Eh, dă-i dracu de labagii! Blestemul s-a transformat într-un geamăt; *fuse-fuse-şi-se-duse*. Zilele sale cele bune se duseseră pe apa sâmbetei într-o clipită.

Heisen a mers către centrul locului gol. Sub picioarele sale, trosnea un fel de piatră ponce. Experţii îi spuseseră că cărămizile, oţelul, totul, a fost supus unei temperaturi uriaşe, până la punctul în care moleculele s-au transformat. Privi în sus, încercând să priceapă de unde a căzut, încercând să priceapă ce s-a întâmplat; ce a fost real şi ce a fost rezultatul impactului cu trotuarul după o cădere de la zece metri. Îşi ridică ciotul braţului, privindu-l o secundă. Explicaţia oficială a fost o explozie de gaz. O explozie care a fost fierbinte ca soarele şi care i-a secţionat precis braţul şi i l-a cauterizat atât de curat, cum nici măcar un laser industrial nu ar fi reuşit.

Heisen a şuierat printre buzele strânse. N-a rămas nimic decât fantome şi amintiri. Agenţii, *Apărarea* cum îşi spuneau ei înşişi, dispăruseră cu toţii în explozie, la fel ca şi mica *creatură* despre care el ştia că a existat. Cu toate *săpăturile* sale, nu exista nimic consemnat în dosare referitor la agenţii speciali, la micile *creaturi*, la Klaus. Chiar şi sergentul Amos fusese realocat, şi nu-i mai răspundea la apeluri. Cineva plasat la un nivel mult mai sus decât superintendentul său închisese ancheta atât de categoric, încât fie şi numai a te mai gândi la ea era o infracţiune de neiertat.

Acest caz a fost îngropat, odată cu el. Fără detalii de explicat, nimic de văzut aici, vedeţi-vă de treabă, flăcăi... şi bucură-te de noua ta viaţă ca fost detectiv invalid, domnule Heisen.

Taxiul a claxonat, iar el a făcut semne cu mâna. Dar era ceva de care uitaseră cu toţii. El a fost un detectiv şi încă unul al dracului de bun. Agentul Carter îi spusese ceva despre prezenţa unei radiaţii ciudate. Xenon-135, cum o numise. Iar el avea o rudă care lucra la laboratorul de fizică al unei universităţi. Dacă cineva putea detecta Xenonul-135, el era, iar dacă „materialul" va reveni vreodată, el va fi acolo, aşteptând.

La urma urmei, toată lumea ştie că dacă prinzi un spiriduş, ai parte de noroc.

Deci, va aştepta.

SFÂRŞIT